
Léčka

Louis L'Amour

Barney Kilrone otevřel oči, když už dopoledne značně pokročilo. Několik minut zůstal nehybně ležet a zvolna si uvědomoval, kde vlastně je. Viděl Franka Paddocka, jak odjíždí se svým oddílem, a pak na naléhání Denise a Betty svolil, že si na chvilku zdřímne. Spal pět hodin.

Podložil si hlavu dlaněmi a zadumal se, v jaké se to ocitl situaci. Možná má Paddock pravdu, podaří se mu Divokého psa chytit do léčky a uštvědit indiánům drtivou porážku. Jenže takhle uvažovat nemohl. Co když Divoký pes v bitvě nepodlehne nebo se střetnutí vyhne? Co když opravdu ovládá taktiku tak mistrně, jak se o tom povídá mezi indiány?

Barney Kilrone měl rychlého a odolného koně. Cesta na západ zůstávala volná. Mohl skočit do sedla a vyjet na jihozápad, směrem na Virginia City. Už nepatřil k vojenské kavalerii a hrozba, která visela nad zdejší pevností, nebyla jeho problémem. Přestože by musel projet nepřátelským územím, s velkou pravděpodobností by tudy proklouzl zrovna tak, jako se dostal sem. Jeden osamocенý muž, zvláště pokud ví, jak cestovat divokou krajinou, má vždycky slušnou šanci, že projede.

Avšak sotva nad tou možností zauvažoval, věděl, že nic takového neudělá. Jeho povinnost byla přece jasná. Musí zůstat v pevnosti, dokud se nevrátí některá z čet. Jeho puška mohla změnit situaci a zařídit, aby se věci vyvinuly jinak.

Bránit celou pevnost nepřipadalo v úvahu, na to zde zůstávalo příliš málo mužů. Nebude než shromáždit všechny lidi v jedné či dvou budovách a připravit si v nich dostatek střeliva, jídla a vody, aby obstáli i při delším obléhání.

Ozvalo se zaklepaní na dveře. Přehodil nohy přes pelest na podlahu a vstal. „Vstupte!“

Přišla Denise. „Tak už jsi vzhůru? Nedal by sis něco ke snídani?“

Betty Considineová se pořád ještě otáčela v kuchyni, a tak měl poprvé příležitost si ji prohlédnout za světla. Štíhlá, ale příjemně zaoblená, s milou tváří opálenou sluncem a ošlehanou větrem... ale nepřilíš.

„Co dělá vaše rameno?“ zeptala se.

„Ztuhlo. Díky, že jste mi vyměnila obvaz.“

Všude panoval až mrtvý klid, pouze z kovářny doléhalo zvonění kladiva o železo. Scházel však neustálý ruch a šum v pozadí, tak příznačný pro každou vojenskou pevnost. Zvonění kovářova kladiva jen podtrhovalo nepřirozené ticho.

„Kdo tady teď velí?“ zeptal se Kilrone.

„Seržant Ryerson, aspoň myslím,“ odpověděla Denise. „Poručík Rybolt by se měl vrátit do nevidět.“

„Tim Ryerson?“

„Ano, ty ho znáš?“

„Býval v méj jednotce v Arizoně.“

Potom si povídali o spoustě věcí a vzpomínali na různé lidi a místa, také na další vojenské pevnosti, dostali se i ke vzpomínkám na Paříž v období prusko-francouzské války, kdy tam Frank Bell Paddock a Barney Kilrone působili jako vojenští pozorovatelé v jakémisi napůl oficiálním postavení, ovšem na vlastní náklady.

Káva mu náramně chutnala a Kilrone si spokojeně natáhl nohy pod stůl a tiše povídal, i když mu ani na okamžik nescházelo z mysli, že jim možná dobíhá čas.

Přes střechu kasáren viděl šedivějící oblohu. Noc bude hodně tmavá, protože se nedá čekat, že by svítil měsíc nebo hvězdy. Vanul mírný vítr, jenž dokáže zamaskovat každý zvuk, který by způsobil indián kradoucí se k pevnosti.

Zahleděl se přes cvičiště ke štábní budově. Stavba to byla pevná, se silnými stěnami. Tu by bylo možné úspěšně bránit, stejně jako posádkové skladiště, jež leželo hned vedle.

Barney Kilrone si zatím užíval v příjemné kuchyni klidu, k čemuž neměl v posledních letech příliš často příležitost. Denise mluvila o Zolovi, kvůli kterému se tolik rozčiloval její otec. Ale pokaždé když vyšla nějaká jeho

nová kniha, byl právě on mezi prvními, kdo ji koupil, i když přitom nespokojeně vrčel.

Kilrone se náhle na židli napřimil. „Musím si promluvit se seržantem Ryersonem. Pokud vím, měl by ležet na ošetřovně, že?“

Betty Considineová vstala, aby ho doprovodila. „Stejně se na něho musím jít podívat, tak vás vezmu s sebou. Víte, on byl hodně nemocný. Dostal zápal plic.“

Bok po boku, ale mlčky, se ubírali k posádkové ošetřovně. Podkovář, který se činil v kovárně, už se svým dílem očividně skončil. Bez zvonění kladiva na kovadlině se pevnost zdála mrtvá, opuštěná.

Závan silnějšího větru rozpohyboval listí na topolu, ale jinak kromě jejich kroků nebylo slyšet vůbec nic.

„To ticho je až strašidelné,“ poznamenala Betty, „když se toho tady ještě před chvílí tolik dělo.“

„Říkala jste, že seržant byl nemocný. Jak je na tom teď?“

„Už neleží, sedí v křesle. Myslím, že chodit ještě moc nemůže a daleko by nedošel. Bylo to s ním hodně špatné a strýček Carter se bál, že by ho mohl ztratit.“

„Je to dobrý chlap,“ zabručel Kilrone. „Umíte střílet?“ zeptal se náhle.

„Ano.“ Podívala se po něm. „Myslíte, že na nás zaútočí?“

„Řekl bych, že ano. Dnes v noci nebo zítra. Jak já to vidím, máme jedinou šanci. Všechny musíme shromáždit v budově velitelství. Považuji za možné, že bychom dokázali ubránit velitelství, ošetřovnu a skladiště. Kdybychom byli roztroušení po celé pevnosti, neměli bychom nejmenší naději.“

„Takže podle vás se Frank plete?“

Pokrčil rameny. „Kdo ví? Pochybují, že já bych na jeho místě odjel, ale někdo jiný by si mohl myslet, že to Frank udělal správně.“

Ryersona zastihli sedět na posteli s polštářem pod zády, jak si čte nějaký šestákový román. Když spatřil Kilronea, roztáhla se mu tvář do širokého úsměvu. „Kapitáne! No tohle, ať se propadnu!“

„Už jsme se dlouho neviděli, Time.“

Ryerson pátravě přešel pohledem po ošuntělém kovbojském ošacení, které měl Kilrone na sobě. „Vy už nejste v armádě?“

„Vždyť by sis to mohl pamatovat. Nepohodl jsem se s jedním vládním agentem pro indiánské otázky, a on měl přátele ve vysoké politice.“

„Vzpomínám si. Ale nevěděl jsem, že jste z armády odešel, protože zrovna v té době jsme táhli na Západ.“ Chvilíčku zaváhal. „Kapitáne, Železný Dave je tady.“

Barney Kilrone se zrovna chystal něco říct, ale rázem zmlkl. „Tady?“

Náhle zjistil, že se mu v mysli začíná rýsovat jakýsi vzorec, který osvětluje neurčitě zákonitosti mezi různými skutky a plány... Ba ne, určitě se mylí. Jenomže šlo o Sproula, kterého člověk nesměl ani trošku podcenit. Chladnokrevný, nebezpečný a absolutně bezcharakterní chlap, jehož zajímají jenom jeho vlastní zisky a nic jiného.

„Má tady poblíž nějaký podnik?“ zeptal se.

„Tuhle v Hog Townu – patří mu saloon Empire. Budte opatrný, kapitáne. Jakmile zjistí, že už nejste v armádě, tak se vás pokusí odstřelit. Tehdy vám ustoupil jen proto, že za vámi stála celá armáda, a on to moc dobře věděl. Dávejte si pozor na každý krok, kapitáne.“

„Obchoduje s indiány?“

„Vedle Empire má krám, ale nějak zvlášť si ho nehledí. Pořád trčí v saloonu, pokud zrovna nevyjede ven, aby hledal zlatonosnou rudu.“

„Železný Dave Sproul a *prospektor*?“

„Přesně tak. Je tím jako posedlý. Jezdí do kraje pokaždé, když se to jen trochu hodí. A jak jsem slyšel, někdy doveze zajímavé kousky rudy.“

Sproul... Sproul byl tím mužem, který stál za zkorumpovaným indiánským agentem, ovšem s takovým odstupem, že nebylo možné se mu dostat na kůži.

„Vy ho znáte?“ zeptala se Betty Kilronea.

„Zná ho až moc dobře,“ odpověděl místo něho Ryerson a zachmuřil se. „Sproul vyhrožoval, že ho na setkání zastřelí, a kapitán se chystal, že mu k tomu dá příležitost. Ale velící důstojník to nedopustil. Zavřel kapitána v kasárnách.“ Zamyšleně se podíval na Kilronea. „Sproul se holedbal, že jste se bál přijít mu na oči. A vychloubal se, že by na vás nepotřeboval ani zbraň, že by vás vyřídil jen pěstmi.“

„O tom jsem nevěděl.“ Kilrone cítil, jak se ho zmocňuje stará zlost. Musel připustit, že za ní nestojí jen to, že o Sproulovi věděl, nebo ho měl aspoň v podezření, že prodává indiánům pušky a whisky, ale jeho nenávisť k tomu člověku sahala ještě dál. Železný Dave Sproul patřil k lidem, u kterých stačilo jen, aby vešli do místnosti, a Kilrone už cítil, jak se mu v zátylku ježí vlasy.

Ten chlap byl surovec, jak fyzicky, tak duševně, a naparoval se s takovou sebejistotou, až to na Kilronea působilo jako červený prapor na býka. Za jeho nálevnou se několikrát našel hrozně zbitý voják, ale nikdy se nepodařilo nic prokázat. Jedním ze zmlácených byl i voják z jednotky, které velel Kilrone.

„Time, já tady nemám žádné oficiální postavení,“ řekl Kilrone. „jenže teď je major Paddock pryč, a o tobě dobře vím, že si budeš vědět rady s každým střelcem, kterého budeš mít k dispozici. Bojím se, že se na nás chystá útok.“

„Už jsem na to taky myslel.“

„Kdyby ti to nevadilo, něco bych ti navrhl...“

„Kapitáne, budu vděčný za každý návrh, který od vás uslyším.“

„Stáhneme všechny lidi do štábní budovy. Obsadíme velitelství, skladiště a ošetřovnu. Nemáš dost lidí, abys bránil celou pevnost.“

„Co koně?“

„Na ty nemysli. Kdyby nás napadli, stejně je nedokážeme ochránit.“

„Kolik času nám podle vás zbývá?“

„Odhaduji, že do dnešního večera nebo zítřejšího rána, ale na tvém místě bych se pustil do toho stěhování hned. Nemůžeš si dovolit nějaké zbytečné riziko.“

Kilrone vyšel z ošetřovny a zůstal stát v jemném dešti, který se mezitím spustil. Takže Sproul je tady a po dlouhé době se jejich cesty zase protnulý. Železný Dave Sproul, jenž holými pěstmi zabil nejméně jednoho muže a který se pyšnil svou neporazitelností v hospodských rvačkách.